

Sygn. akt IX Ka 1433/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Stefańska

przy udziale oskarżyciela publicznego KWP w Kielcach ---

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 r.

sprawy M. K.

obwinionego o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art.47 ust.1 pkt.2 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 14 lipca 2014r. sygn. akt XI W 2542/14

zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że uniewinnia obwinionego M. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu, a kwalifikowanego jako wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust. 1 pkt. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zaś kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn.akt IX Ka 1433/14

UZASADNIENIE

M. K. obwiniony został o to, że:

w dniu 23.06.2013r. w K. na ul. (...) ok. godz.11.15 zaparkował pojazd N. o nr rej. (...) na chodniku, nie pozostawiając wymaganego 1,5 metra przejścia pieszym, czym naruszył dopuszczalność parkowania na chodniku,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust.1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu

drogowym

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 14 lipca 2014r. w sprawie sygn.akt XI W 2542/14 orzekł, co następuje:

I. obwinionego M. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art.119 kpw zwolnił obwinionego M. K. od ponoszenia kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenie wywiódł osobiście obwiniony

M. K., który, jak wynika z treści tego środka odwoławczego, zaskarżył wyrok w całości i zarzucił, błędne ustalenie przez sąd orzekający, jakoby wymieniony dopuścił się wykroczenia z art. 97 kw podczas, gdy

w istocie, jego zawinienie polegało na spożywaniu alkoholu na ulicy, a więc

w miejscu gdzie tego rodzaju zachowania są zabronione, do czego się przyznał,

i za który to czyn poddał się odpowiedzialności w trybie art. 58 kw.

Nie sprecyzował obwiniony wniosku apelacyjnego, jednakowoż wywodzić należy, iż jego intencją było uniewinnienie go od czynu zarzucanego wnioskiem o ukaranie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez M. K. okazała się zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem go od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Podnieść wypada, że analiza materiału aktowego sprawy jednoznacznie wskazuje za tym, iż oskarżyciel publiczny skierował przeciwko obwinionemu błędnie sformułowany wniosek o ukaranie, w którym zarzut nie odpowiadał stanowi faktycznemu, tj. w całości opis czynu i jego kwalifikacja prawna nie były zgodne ze zgromadzonymi w sprawie dowodami, bowiem z tych wynika, że w innym miejscu i czasie, niż ten wskazany we wniosku o ukaranie, M. K. spożywał piwo na ulicy, co z całą pewnością nie ma nic wspólnego

z nieprawidłowym parkowaniem pojazdu mechanicznego.

Mimo powyższego, z przyczyn sądowi odwoławczemu nie znanych, wniosek powyższy został przez Sąd Rejonowy przyjęty wobec stwierdzenia, że odpowiada on warunkom formalnym, a następnie przewodniczący wydziału wszczął na jego podstawie postępowanie i skierował sprawę na posiedzenie wobec wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 58 kpw (złożenie wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy – z tym, że zgoda obwinionego obejmowała skazanie za czyn skrajnie różny od zarzucanego).

W dalszej kolejności, Sąd Rejonowy na posiedzeniu uwzględnił wniosek o skazanie i wydał wyrok o treści przedstawionej wyżej, czym naruszył normę art. 58 § 2 kpw, stosownie do której, sytuacja taka możliwa jest tylko wówczas, gdy w świetle zebranych dowodów wyjaśnienia obwinionego oraz okoliczności popełnienia wykroczenia nie budzą wątpliwości.

Tymczasem wobec jawnej rozbieżności treści dowodów (w tym wyjaśnień obwinionego), z zarzutem sformułowanym przez oskarżyciela, oczywistym jest, że wniosek o ukaranie wraz z wnioskiem o wydanie wyroku skazującego nie mógł zostać uwzględniony.

Wszystkie wyżej przytoczone argumenty, w połączeniu z faktem braku jakiegokolwiek dowodu wskazującego na winę M. K. co do czynu zarzucanego mu w sprawie niniejszej, skutkować musiały reformatoryjnym orzeczeniem Sądu Okręgowego, który na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił podsądnego od popełnienia zarzucanego mu czynu kwalifikowanego jako wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust.1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zaś na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Aleksandra Babilon - Domagała